

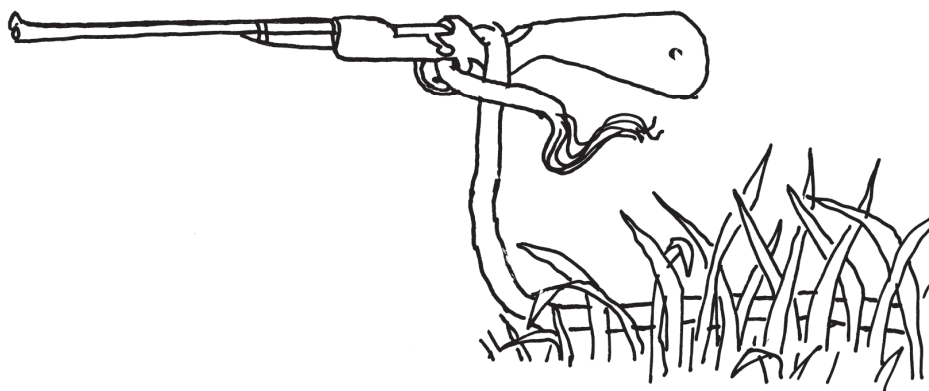
Shel Silverstein

Lafcadio

**DE LEEUW
DIE TERUGSCHOOT**

VERTAALD DOOR **TOSCA MENTEN**

Shel Silverstein

Lafcadio

**DE LEEUW
DIE TERUGSCHOOT**

VERTAALD DOOR
TOSCA MENTEN

Uitgeverij Mozaïek

Van Shel Silverstein verscheen eerder bij Uitgeverij Mozaïek *De gulle boom*,
vertaald door Arthur Japin

ISBN 9789023962441
NUR 270

Oorspronkelijke titel *Lafcadio, the Lion Who Shot Back*

Tekst en illustraties: Shel Silverstein
Vertaling: Tosca Menten
Ontwerp omslag: Shortlife
Lay-out binnenwerk: Studio Mol

LAFCADIO, the Lion Who Shot Back © 1963, renewed 1991 Evil Eye, LLC
© 2025 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

Kijk voor meer informatie over dit boek en andere uitgaven van uitgeverij
Mozaïek op www.uitgeverijmozaiek.nl

Zelfs jullie ouwe oom Shelby heeft ooit een leraar gehad.
Zijn naam was Robert Cosbey.
Dit boek draag ik op aan hem.

Lafcadio

DE LEEUW
DIE TERUGSCHOOT

En nu, kinderen, gaat jullie oom Shelby jullie een verhaal vertellen over een heel vreemde leeuw, sterker nog, de vreemdste leeuw die ik ooit ben tegengekomen. Nou, waar zal ik eens beginnen? Niet bij zijn staart natuurlijk, maar bij de kop. Dus ik denk dat ik moet beginnen op het moment dat ik deze leeuw voor het eerst ontmoette. Even zien... dat was in Chicago op vrijdag 17 december. Ik weet dat nog goed, want de sneeuw begon net te smelten en het verkeer in de hoofdstraat liep hopeloos vast en deze bijzondere leeuw was op zoek naar een kapper en ik kwam net thuis van...

Of nee, volgens mij moet ik veel eerder beginnen. Volgens mij moet ik jullie eerst over de leeuw vertellen toen die nog heel jong was. Goed dan.

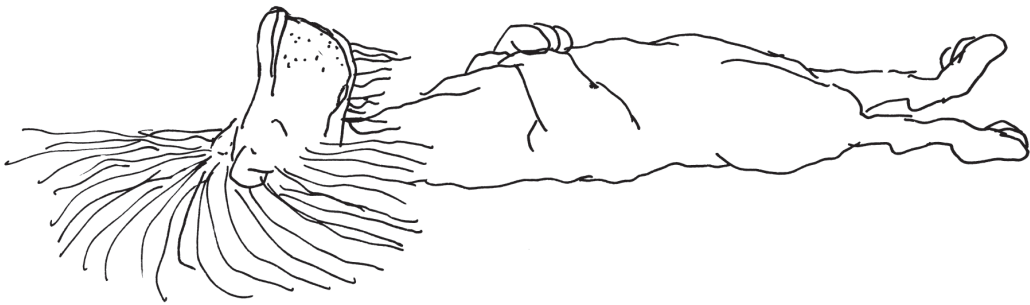
I.

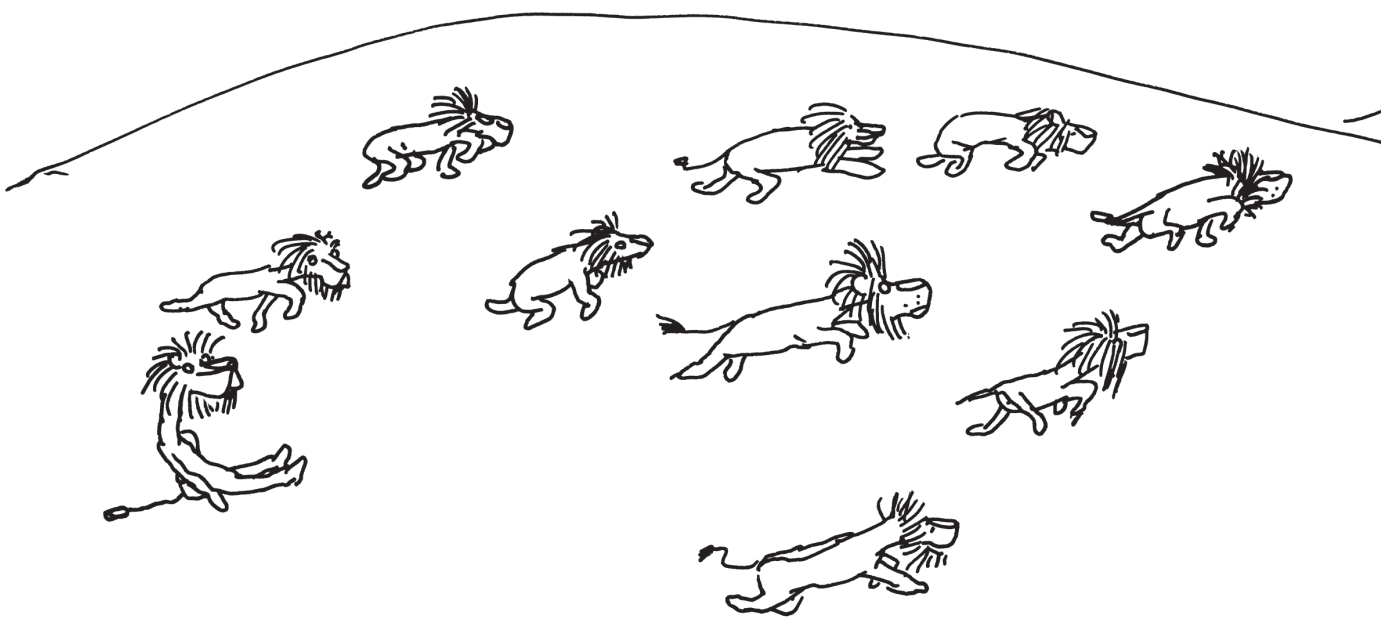
Er was eens een jonge leeuw en die heette... nou ja, ik weet eigenlijk niet hoe hij heette, want hij woonde met een heleboel andere leeuwen in het oerwoud en áls hij al een naam had, was het beslist niet Jantje of Lucas of iets dergelijks. Nee, dat was dan eerder een leeuwennaam zoals, eh, Grommmm of Grrrauw of Grmmff of Grrrr.

Maar dat maakt ook niet uit, hij had gewoon zo'n soort naam en hij woonde met de andere leeuwen in het oerwoud en hij deed doodgewone leeuwendingen zoals springen en spelen in het gras en zwemmen in de rivier en konijnen eten en andere leeuwen achternazitten en dutjes doen in de zon, en hij was hartstikke gelukkig.

En op een dag, volgens mij op een donderdag, hadden alle leeuwen net lekker geluncht en lagen ze te slapen in de zon, en ze snurkten als snurkende leeuwen en de lucht was blauw en de vogels kwetterden en het gras golfde in de wind, toen plotseling...

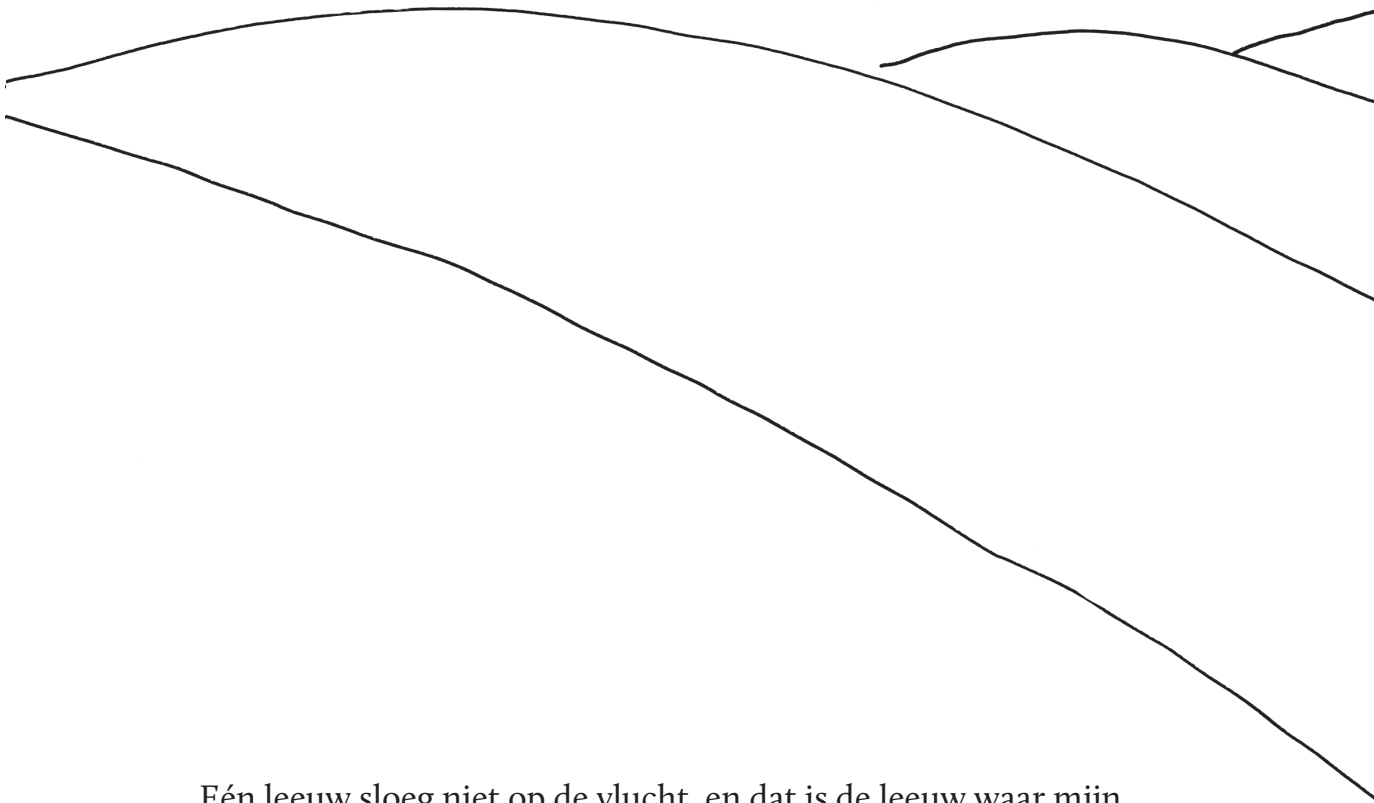
PAF!

Er klonk zo'n hard geluid dat alle leeuwen wakker schrokken en met vier poten tegelijk de lucht in sprongen. Een tel later begonnen ze te rennen. *Klepperde-klep, klepperde-klep* of *klikkerde-klik, klikkerde-klik*, of ben ik nou in de war met paarden? Ik bedoel, ze renden precies als leeuwen, ik weet niet precies hoe, misschien wel *plopperde-plop*. In ieder geval sloegen ze allemaal op de vlucht.

Dat wil zeggen, *bijna* allemaal.

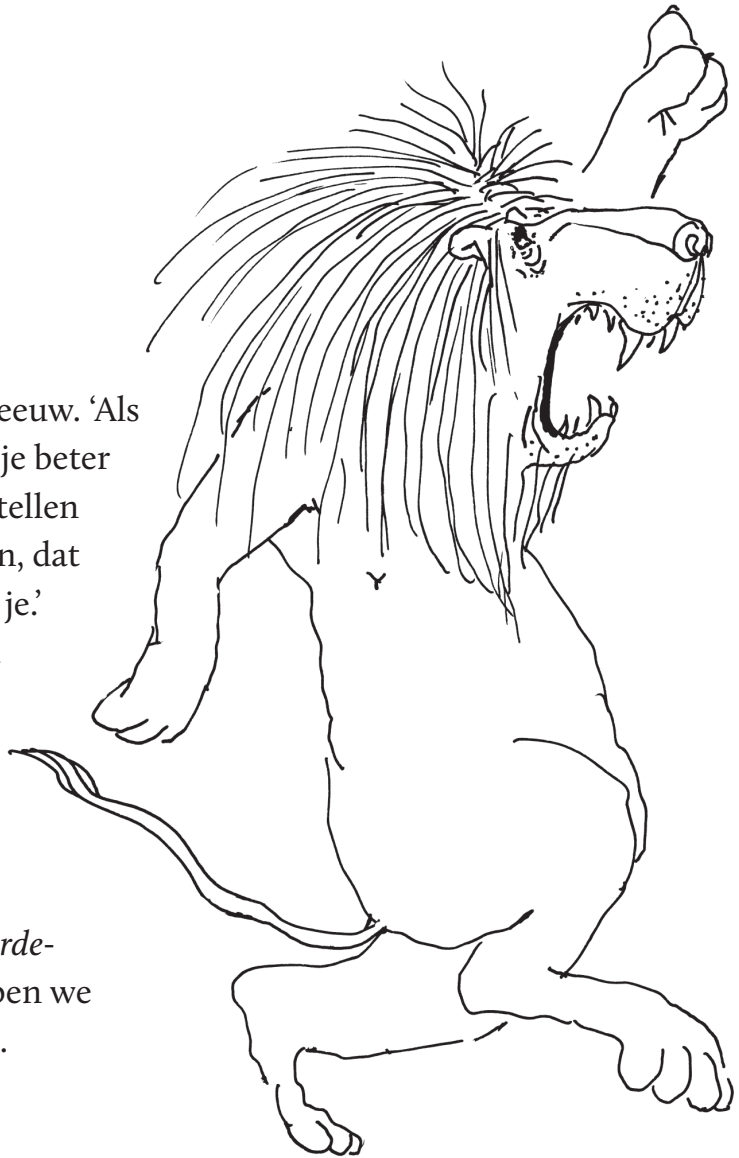
Eén leeuw sloeg niet op de vlucht, en dat is de leeuw waar mijn verhaal over gaat. Deze ene leeuw ging alleen maar rechtop zitten en knipperde tegen de zon en rekte zijn armen uit (of zijn poten, dat kan ook) en hij wreef de slaap uit zijn ogen en zei:

‘Hé, waarom gaat iedereen ervandoor?’

En een oude leeuw die voorbijrende zei: ‘Rennen, jongen! Rennen, rennen, rennen, rennen, rennen, de jagers komen eraan.’

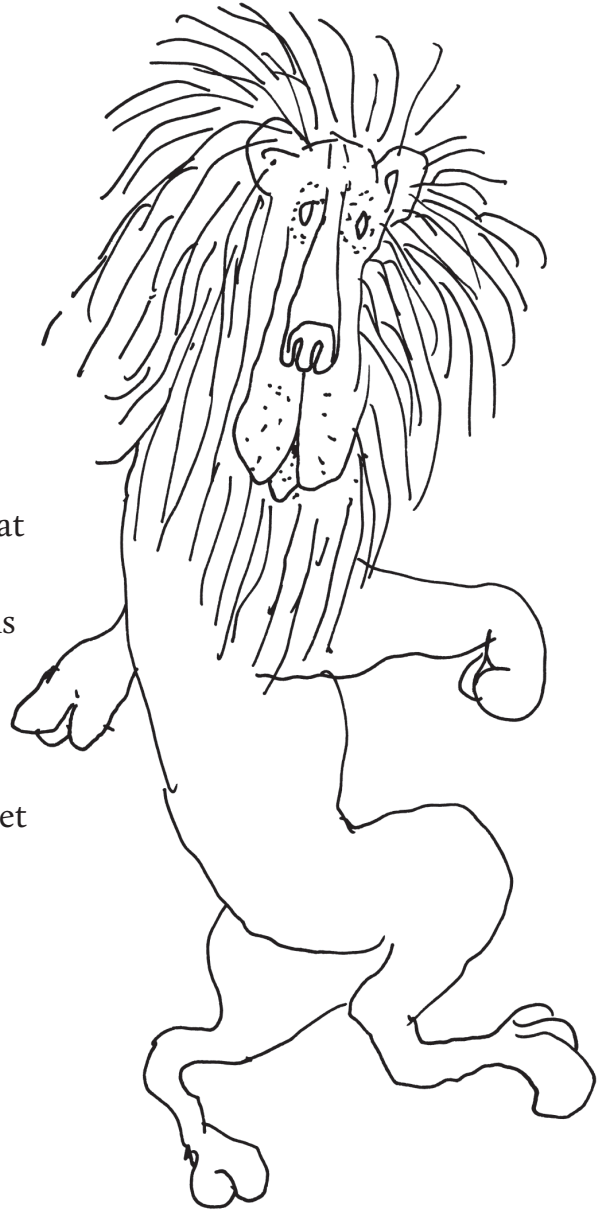
‘Jagers? Jagers? Wat zijn jagers?’ vroeg de jonge leeuw, nog steeds knipperend tegen de zon.

‘Luister,’ zei de oude leeuw. ‘Als je het mij vraagt, kun je beter stoppen met vragen stellen en gewoon wegrennen, dat is een stuk beter voor je.’ De jonge leeuw stond op en rekte zich nog eens uit en begon inderdaad met de andere leeuwen mee te rennen. *Plopperde-plop*, of was het *klikkerde-klik*? Volgens mij hebben we het hier al over gehad.

Maar na een tijdje rennen bleef hij plotseling staan en keek om. 'Jagers,' zei hij tegen zichzelf. 'Wat zijn dat eigenlijk, jagers?' Hij zei het woord jagers nog eens een paar keer hardop. 'Jagers. Jagers.'

En weet je wat? Hij vond het woord jagers leuk klinken, je weet wel, net als sommige mensen husselen of tumtummetjes of bromberen of snoeshanen leuk vinden klinken, dat had hij met het woord jagers.

Dus liet hij de andere leeuwen gaan en verstopte zich in het hoge gras en al snel zag hij de jagers komen, allemaal op hun achterste poten en allemaal met lollige, kleine, rode petten op hun hoofd en grappige stokken die harde geluiden maakten. En de jonge leeuw vond ze er hartstikke leuk uitzien. Ja, dat vond hij gewoon, dat ze er hartstikke leuk uitzagen. Dus toen zo'n leuke jager met twee groene ogen, één ontbrekende voortand en zo'n lollige rode pet (waar trouwens wat eiersalade op zat) voorbij het hoge gras liep, stond de jonge leeuw op.

‘Ha, jager,’ zei hij.

‘Lieve hemel,’ riep de jager. ‘Een woeste leeuw! Een gevaarlijke leeuw! Een brullende, bloeddorstige, mensenetende leeuw!’

‘Ik ben geen mensenetende leeuw,’ zei de jonge leeuw. ‘Ik eet konijnen en bramen.’

‘Geen smoesjes,’ zei de jager. ‘Ik ga je neerschieten.’

‘Maar ik geef me over,’ zei de jonge leeuw, en hij stak zijn poten in de lucht.

‘Doe niet zo raar,’ zei de jager. ‘Leeuwen die zich overgeven bestaan niet. Leeuwen geven zich nooit over, leeuwen vechten door tot het einde. En leeuwen eten jagers! Dus ik moet je nu neerschieten en dan maak ik een mooi vloerkleed van je en leg ik je voor mijn open haard en op koude winteravonden ga ik boven op je zitten en marshmallows roosteren.’

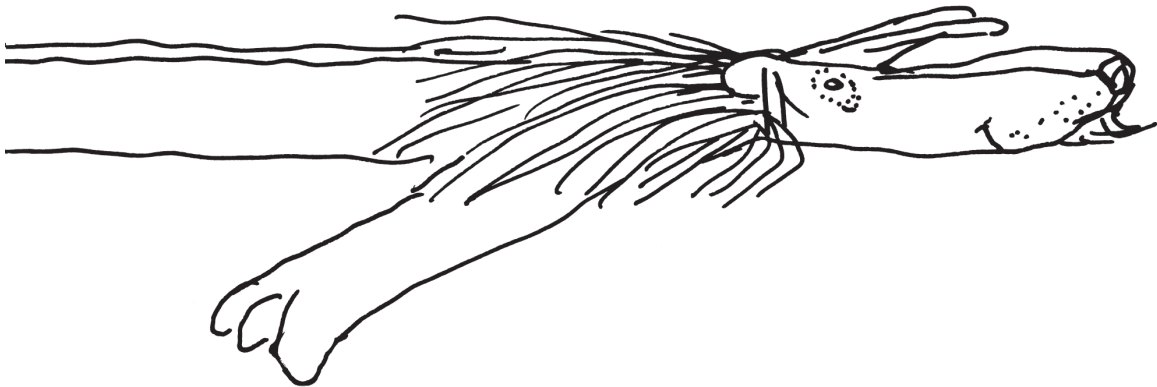
‘Hemeltj lief, daar hoef je me echt niet voor neer te schieten,’ zei de jonge leeuw. ‘Ik word wel gewoon je vloerkleedje en ik ga voor je open haard liggen en dan vertrek ik geen spier zodat je boven op me kan zitten en zoveel marshmallows kan roosteren als je wilt. Ik ben dol op marshmallows,’ zei de jonge leeuw.

‘Dol op *wát?*’ zei de jager.

‘Nou ja,’ zei de jonge leeuw, ‘als ik heel eerlijk ben, weet ik *niet zeker* of ik dol ben op marshmallows want ik heb er nog nooit een geproefd, maar ik ben bijna overal dol op en vind het woord marshmallow geweldig klinken en als ze smaken zoals ze klinken – *mmmmmmmm!* –, dan weet ik nu al dat ik er dol op ben.’

‘Dat is belachelijk,’ zei de jager. ‘Ik heb nog nooit gehoord van een leeuw die zich overgeeft. En ik heb ook nog nooit gehoord van een leeuw die marshmallows eet. Ik ga je nu neerschieten en dat is dat.’ En hij legde zijn grappige stok op zijn schouder.

‘Daar hoef je me niet voor neer te schieten,’ zei de jonge leeuw. ‘Ik word wel gewoon je vloerkleedje en ik ga voor je open haard liggen en dan vertrek ik geen spier zodat je boven op me kan zitten en zoveel marshmallows kan roosteren als je wilt. Ik ben dol op marshmallows.’

Maar de jager luistert niet, dus de jonge leeuw heeft geen keus. Lafcadio eet de jager op, pakt zijn geweer en oefent en oefent en wordt de beste scherpschutter. Hij wordt wereldberoemd en krijgt alles wat zijn leeuwenhartje begeert: van marshmallowkostuums tot de duurste hotels, niets is te gek. Maar dan weet Lafcadio niet meer of hij leeuw is of mens....

Lafcadio zet de lezer aan het denken: kun je veranderen zonder jezelf te verliezen? Wat als je nergens meer thuis bent?

Shel Silverstein (1930-1999) was wereldwijd beroemd als muzikant en dichter. Daarnaast maakte hij ook prachtige prentenboeken, waaronder *Lafcadio* en *De gulle boom*.

***“Nederlandse en Vlaamse prentenboekenmakers zouden,
wat het vertellen betreft, nog wat kunnen leren van Shel Silverstein.”***

De Volkskrant

www.uitgeverijmozaiek.nl

 **UITGEVERIJ
MOZAÏEK**

ISBN 978 90 239 6244 1
NUR 270